

# 1969-12-30

**SENDER**

Poul Vad

**RECIPIENT**

Sonja Ferlov Mancoba, Ernest Mancoba, Wonga Mancoba

**FACTS**

Document type:

Letter

Date explanation:

Date in letter.translated 2025-02-07

Sender's location:

København

Recipient's location:

Paris

Mentioned people:

Ludwig van Beethoven

Ernest Mancoba

Bobby Seale

William Shakespeare

Karen Vad

Kasper Vad

Archive:

Ferlov Mancoba archive.translated

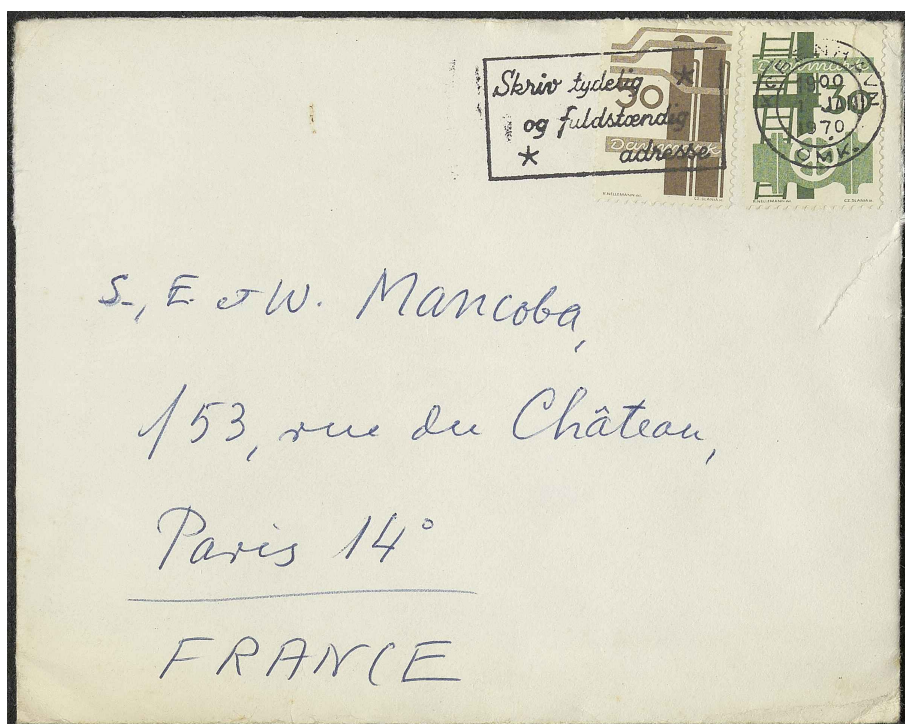
2025-02-07

**DOCUMENT CONTENT**

Poul Vad writes to Sonja Ferlov Mancoba, Ernest Mancoba, and Wonga Mancoba about music and literature. He describes Beethoven's music as full of a wealth of human emotions and compares his music to Shakespeare's masterpieces, even though the music is fundamentally different from literature and cannot be expressed in language in the same way. He writes about Shakespeare's characters Prospero and Caliban (from *The Tempest*), stating that he does not believe they solely represent the white and the colored man. He is concerned about the fate of The Black Panther Party in the USA and writes that they are subjected to a campaign of extermination. He mentions that one of the leaders, Bobby Seale, who has previously visited Copenhagen, has been imprisoned. translated 2025-02-07

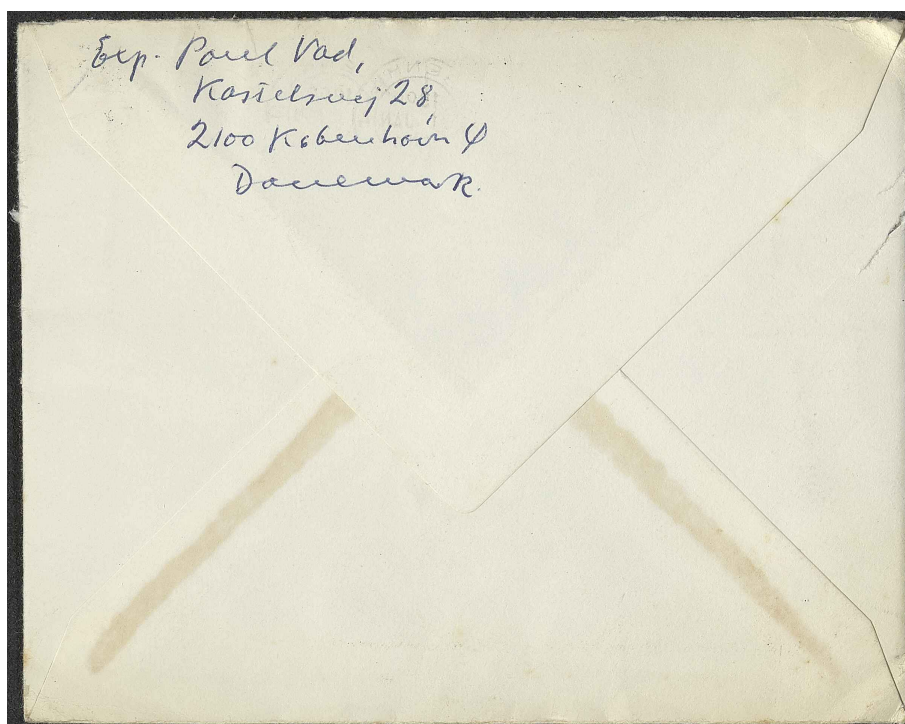
KILDER TIL  
DANSK  
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET



KILDER TIL  
DANSK  
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET



København d. 30. 12. 69

Kære Sonja, Ernest og Wonga,

Tak for jeres gode tanker til os i anledning af juleen og nytåret og for alt hvad Ernest gav udtryk for i sit brev. I juledagene har vi været ramt af influenza, som plager hele landet utvæn-  
digheds meget, så vi har skiftedes til at ligge i sen-  
gen. Det har været slemt især for Kasper, og for  
Karen som i så høj grad havde haft brug for en  
sikker ferie, da hun vistnok er på grænsen til at  
være overarbejdet. Men vi står det nok igennem  
og jeg håber og regner da også med at Karen bliver  
sig helstilet gennem sin utvænne temmelig  
varselige situation (som ellers af unge har  
håbet på et stort ansvar).

Jeg er alene hjemme i aften (børnene sover) og  
har som så ofte før hørt på Beethovens såkaldte  
Sene strygkvariteter, som han fuldendte lige op

Ud over sin død. Jeg kendte ingen anden kunst der  
i højere grad end disse værker stammer en overal-  
dende rigdom på de reeste menneskelige følelser,  
så firk, strålende og spontane som på skabelsens  
første dag - og så dog samtidig knyttet sammen  
til et uopløseligt hele som af en storbåde og  
følgelig arkitekt. Man må gå til Shakespeare for at  
finde en sammenhæng, og endda til Shakespeares  
mesterværker. Men kritikken har jo ikke "tanker" og  
"begreber" og "meninger" som digtningen - alligevel  
er denne kritik fuld af en tankers kraft og  
vejsning, den ustråler en menneskelig bevidsthed  
der virker både gripende og rystende. Det føles fattigt  
og næsten som et forrædderi at måtte ty til så  
banale ord som "gripende" og "rystende", men jeg  
håber I forstår at jeg gør det stammerende og i  
mangel af bedre, for et middel for et tungt gen-  
skær af det, denne kritik stammer for mig.

som sagt, "King Lear", eller "The Tempest",

det måtte man sammenligne med.  
Angående "The Tempest" har jeg også tænkt meget  
på dette mærkelige skuespil. Jeg tror vist ikke,  
indstillingerne Prospero - Caliban stem eller lige-  
frem skal ses som den tvivl maner over for den  
"færdig". Jeg tror det er een af de ting der ligger i  
figurene, men jeg synes ikke det ligner Shakespeare  
at lade skikkelserne være så reetypiske. Ikke mindst i  
The Tempest, som på alle plæner er så fantastisk og  
spiller på det fantastiske, tror jeg også figurene skal  
have eller kan give mangfoldige og fantastiske asso-  
ciationer. Dette forhindrer naturligvis ikke Shakespeares  
forbløffende realismus og klassiskitet, som her  
i synet på den hvide og den sorte mand og hans  
land, i at gøre sig gældende.

Oh ja, hvilken kunstner ønsker sig ikke blot  
en tilværelse af Shakespeares klassik og Beethovens  
stykker, ikke af forfængelighed men netop fordi  
disse egenskaber er med til at gøre dem så men-

veskligt vedkommende. Man kan jo nok synes,  
at det man selv ejer er temmelig småt, men i  
künstlerens verden findes der vel egentlig ikke stort og  
småt! - Nej, her har selv den mindste ting, som  
blot er gennemlevet og tilegnet af et menneske,  
sin værdi. Det er vel også en af grønderne sig at  
künstleren har betydning for os: her kan ingen gøre  
sig større end han er, og her må al falsk ærgerrighed  
og al falsk om "stort og småt" uetop ham op.

Vi, kunstere er ikke hele verden. Det er mere  
stigerende forbitelse og generen de senere måneder  
har fulgt hvordan The Black Panther Party i U.S.A.  
har været indret for en ubrydelighedskampagne, så alle  
lederne nu enten er i exil, i fængsel - eller død.  
En af ledere, Bobby Seale, var sidste vinter her i Køben-  
havn til et møde, hvor jeg hørte ham tale. Han sidder  
nu i fængsel.

Kom alle jer, vi tænker ofte på jer og håber at  
se jer igen inden for længe. Hvor var det dejligt  
at se Ernest her i sommer - lad os snart genoptage  
den samtale vi aldrig blev færdig med -  
de bedste bibemere og sukker for det nye is  
på os alle — Palle